

rer ved hjælp af militær magt. Det er ikke en juridisk diskussion, det er en politisk diskussion.

Verden er jo fyldt med diktaturer, og der er mange diktaturer, der trænger til at blive fjernet fra jordens overflade og erstattet med folke-magt, helt sikkert. Det, der så bare er lidt underligt, er, at i nogle tilfælde vil man altså bruge militærmagt fra statsministerens side, for at det sker, i andre tilfælde er det helt andre midler, man bruger.

Tag nu Burma f.eks., det er et forfærdeligt diktatur. Der er det middel, man bruger, vist noget med, at officerernes koner ikke kan få lov at tage til Paris og købe ind. Det er jo virkelig et probat middel. Til gengæld er der frit slag for EU for investeringer i Burma; der er frit slag for teaktræeksport fra Burma til bl.a. Danmark, som er storimportør af juntaens teaktræ.

Hvad er sammenhængen? Kan vi ikke bare få nogle ideer om nogle retningslinjer, som statsministeren bruger, når statsministeren navigerer rundt i det her politiske landskab?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nu svingede hr. Søren Søndergaard sig jo højt op, så der kunne være grund til at minde om, hvad det er, hr. Søren Søndergaard har spurgt om, nemlig:

»Hvilke overvejelser gør statsministeren sig på baggrund af krigen mod Irak om dansk krigsdeltagelse i fremtiden, og vil statsministeren i den forbindelse oplyse, hvilke andre diktaturer statsministeren har planer om at fjerne gennem militær intervention?«

Det morede jeg mig meget over, da jeg fik det spørgsmål. Svaret er jo, at jeg gør mig ingen som helst overvejelser i den retning. Regeringen har ingen planer om krigsdeltagelse i fremtiden.

Når hr. Søren Søndergaard siger, at der var mange diktaturer rundt omkring i verden, der kunne fortjene at blive fjernet, så må jeg jo sige, at der er et punkt, hvor jeg er fuldstændig enig med hr. Søren Søndergaard.

Kl. 17.05

Men man må jo sige om Saddam Husseins afskyelige regime, som jeg forstår vi er enige om var afskyeligt, at der fastslog FN's Sikkerhedsråd i enstemmighed i november 2002, at det var en trussel mod international fred og sikkerhed. Og det var selvfølgelig grundlaget for, at vi fra den danske regerings side måtte mene, at så måtte det have en konsekvens, at Saddam Hussein ikke ville samarbejde med FN's Sikkerhedsråd.

Søren Søndergaard (EL):

Ja, der var den igen. Det var altså ikke kun på grund af den manglende efterlevelse af FN-resoluitioner, at statsministeren mente, at der skulle føres krig mod Irak. Det var altså også på grund af, at de udgjorde en trussel. Statsministeren må på et eller andet tidspunkt overveje med sig selv, hvilket svar han vil lægge sig fast på. Det blæser lidt i vinden. Men lad det nu ligge.

Jeg sagde som sagt, at det her ikke var en juridisk diskussion, det var en politisk diskussion. For er det virkelig statsministerens opfattelse, at hvis bare diktaturer har en vetomagt i ryggen i FN's Sikkerhedsråd eller eventuelt er en af dem, så kan de få lov til at gøre hvad som helst, hvorimod hvis man ikke er det, o.k., så kan man blive udsat for en militær intervention?

Er det virkelig statsministerens katekismus i det her spørgsmål, den lærebog, han anvender, at hvor meget man skal angribe diktaturer, hvor meget man skal gøre for at få diktaturer fjernet, og hvilke midler man skal bruge, afhænger af FN's Sikkerhedsråd?

Lad os nu tage Kina f.eks., det er jo et land, statsministeren efter et nyligt besøg kender godt, og jeg forstår, at statsministeren har stor beundring for Kina. Men helt ærligt, Kina er et diktatur, der overtræder ytringsfriheden, som sætter folk i fangelejer, som undertrykker politiske modstandere, som henretter folk, som laver en masse gale ting. De er altså fredet, fordi de sidder i FN's Sikkerhedsråd.

Er det virkelig det, vi kan uddrage af statsministerens indlæg her i dag, at diktaturer får lov at være fredet, hvis bare de sidder i FN's Sikkerhedsråd eller har venner, der gør det?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, det kan hr. Søren Søndergaard overhovedet ikke uddrage af, hvad jeg har sagt. Og hr. Søren Søndergaard kan heller ikke konkludere, at jeg nærer beundring – jeg tror, det var det udtryk, hr. Søren Søndergaard brugte – for Kina. Jeg må sige, at det i høj grad har været en udfordring for en med mit ideologiske udgangspunkt at se denne blanding af kapitalisme og kommunisme, som man ser i Kina.

Men når det handler om synet på diktatoriske regimer, ja, så indfører jeg ikke nogen dobbeltstandard, men jeg synes dog, at det, man foretager sig i konkrete situationer, skal have et folkeretligt grundlag. Det går jeg ud fra at hr. Søren Søndergaard er enig med mig i. Og det er jo der, jeg henviser til, at FN's Sikkerhedsråd i enighed,